

[Guldberg.]

get, så ingen med rette senere kan påberåbe sig, at de ikke har været forberedt på en eventuel ændring, hvis vi får et medansvar.

Dahlgaard: Jeg skal med mine bemærkninger behandle lovforslaget om boligbyggeri og lovforslaget om midlertidig offentlig støtte til almennyttigt boligbyggeri og indledningsvis fremsætte nogle bemærkninger til de mere konkrete ændringsforslag.

Det er jo et ret stort antal ændringsforslag, der er tale om, og i hvert fald et par af dem er ganske væsentlige. Det gælder ændringsforslaget, hvorefter belåningsgrænserne inden for det almennyttige boligbyggeri sættes i vejret, og det gælder ændringsforslaget, hvorefter den oprindeligt foreslåede basisrent på 5½ pct. i forbindelse med rentesikringen forhøjes til 6 pct. for byggeri, der får tilsagn efter 1. juli 1971. Disse ændringsforslag er imidlertid ikke et resultat af forhandlinger, der har fundet sted i folketingets boligudvalg. Det er forslag, som boligministeren — således har jeg i hvert fald forstået det — er blevet inspireret til ved mere eller mindre private samtaler med repræsentanter for det almennyttige boligbyggeri, altså uden for boligudvalget.

Nu oplever vi jo hver dag nye ting og gør nye erfaringer om udvalgsarbejde, og de seneste dages begivenheder har været rige på erfaringer i så henseende. Men jeg har dog hidtil været så naiv at tro, at når en minister havde fremsat et lovforslag i folketinget, foregik det videre arbejde med forslaget i samarbejde mellem minister og folketingsudvalg. Det er altså ikke tilfældet med de to ændringsforslag, jeg her nævner; boligministeren har hentet sin inspiration uden for dette hus og uden for boligudvalgets rammer.

Ministeren har med påskønnelsesværdig beredvillighed besvaret og belyst mange spørgsmål, som er stillet af et spørgelystent boligudvalg, og der er tilvejebragt mange nyttige og fyldige oplysninger og et godt materiale, som vi også kan have glæde af fremover. Men uanset dette synes jeg ikke, at forholdet mellem ministeren og boligudvalget kan karakteriseres som et egentligt samarbejdsforhold.

Lad mig til illustration blot nævne det ændringsforslag, hvorefter der sker forhø-

jelse af belåningsgrænsen for det almennyttige boligbyggeri. Forslaget betyder en ændring af det knap to år gamle femkantede forlig om realkreditlovgivningen, men ændringsforslaget er ikke desto mindre stillet uden forudgående forhandling med forligspartnerne.

Forhøjelsen af belåningsgrænsen i det almennyttige boligbyggeri sker for at opnå en begrænsning af beboerindskuddene, som efterhånden er blevet høje. Det har utvivlsomt også været et formål for boligministeren at imødekomme ønsker fra visse kommuner, der ligger i forskud med beboerindskud på beboernes vegne.

Efter det radikale venstres opfattelse er det ikke rimeligt eller naturligt, at der stilles krav om så høje beboerindskud i socialt boligbyggeri, som tilfældet efterhånden er blevet. De sociale synspunkter er imidlertid ikke fastholdt i regeringens boligpolitik, og det skal jeg om lidt vende tilbage til. Men hertil kommer, at det altid har været meningen, at det almennyttige boligbyggeri i stigende grad skulle selvfinansieres. Det er bl. a. herved, man skulle undgå, at det blev nødvendigt med stigende beboerindskud. Boligministerens lovforslag er imidlertid ikke egnet til at fremme bestræbelser hos de almennyttige boligselskaber med henblik på en sådan udlejningspolitik, at forudsætningerne for højere selvfinansieringsgrad tilvejebringes.

Jeg peger i denne forbindelse på afskaffelsen af genudlejningsforhøjelserne i de ældre og billige boliger. Jeg peger på de statslån, der nu skal gives til landsbyggefonden med henblik på videregivelse som driftslån til de største af de nyopførte lejligheder, og jeg henviser til forhøjelsen af belåningsgrænsen.

Vi finder i det radikale venstre, at der er tale om en så systematisk tilsidesættelse af hensynet til, at der kan ske den nødvendige opsparring inden for boligsektoren selv, at vi ikke kan medvirke.

Hvad specielt angår forslagene om statslån til landsbyggefonden, er disse forslag udformet på en måde, der er lidet stemmende med kravene til god økonomisering i den offentlige forvaltning. Det hedder i ændringsforslag nr. 2, at lånene til landsbyggefonden skal anvendes til midlertidig nedbringelse af begyndelseslejen og til betaling af beboerindskud — „i det omfang det